

Еп о сновима – Јелена Трајановски Станковић

1.

Ти желиш кућу...
Велику... за мало већу но што ти треба,
Што би се рекло – преко погаче хлеба!
Високи плафон и пространи салон
Да у њега сместиш културни ешалон.
У глави си већ ставио тапију
На велику гвоздену капију
И мермерне стубове,
Позлаћене рубове...
Зидове непријатно симетричне
Ал' неоспорно аутентичне,
Јер ти си их лично нацртао
Те су баш онакви какве си зацртао
Да би требало, јелте, бити,
Уз сав ентеријер који ће крити.
Затим, унутра – то је тек прича!
Богато, вала, уз мрвицу кича,
И на сувишном спрату твој атеље,
Посебна соба за посебно весеље...
Све у свему – како би ти рекло –
– Једно здање начисто АРТ– ДЕКО.

2.

Ти, дакле, желиш кућу...
У којој се никад не једе салама,
По њој се шепури твоја лепа дама,
И сваког јутра поздрављаш баштована
Јер башта се неће уредити сама.
Два велика пса да чувају стазу,
У предворју прастару Минг вазу,
Персијски тепих и завесе од чоје
А све идеално уклопљене боје.
Да уз шампањ на великом трему
Академски расправљаш на тему
Стила, цеза, дубореза,
Портера Кола и приватних школа.
С барем два олдтајмера у гаражи,
И још једном кућом на Азурној плажи.
Да употпуниш слику целу
Мораш да имаш и ергелу;
Наравно, ништа без коњских трка
Које гледаћеш из ложе увоштених брка.
У библиотеци грамофон и све живо
Класично, модерно и стручно штиво.

3.

И сањаш кућу тако...
Долазиш по мене у оделу од твида
Одлучног погледа што жене скида,
На малом ти прсту сија као знамен

Масивни прстен и седеф– камен.
Тог си јутра уредно подшишао косу,
Исекао нокте и длаке у носу,
Допире мирис до црквених звона
Колоњске воде што је стигла из Лондона.
Наручио си букет препун плавих ружа,
По калдрми латице докле поглед пружа.
Добио си најзад своје градове и куле –
– Мислиш док пућкаш дим из луле.
Знао си, ето, доћи ће час
Када ћеш бити спреман за нас.
У бради ти је тек покоја седа
Али сад си име, па ко у њих гледа?
Сваки је хир изгустутиран
И нећеш бити фрустриран.
Некад си тако моје чекање тешио,
А, ево, сада си напокон решио...

4.

Моја је кућа мала и скромна...
У џепу напипаваш комадић злата,
Бришеш грашке зноја док куцаш на врата.
Унапред смишљен текст ни да бекнеш,
Погледом ме питаш да ли да клекнеш.
И једва си дочекао прећутни знак
Да ипак не мораш испрљати фрак.
„Људи, збиља, у малим кућама живе“,
У предсобљу исправљаш рамове криве
И закључујеш док звераш кô дете:

Занимљив рад имају тапете.
Свака моја кућа је некако иста
Мала и чиста с чудеса триста,
Са натрпаних полица у тебе зуре
Разгледнице, огрлице, порцеланске фигуре,
Прегршт без реда тако неких ситница,
На пар фотографија нека драга лица.
Кажеш да сам одувек чудновата врста
Док љубиш празнину мог домалог прста.
„Ако си са мном срећна била тада,
Замисли колико можеш бити сада...“

5.

И повео си ме у ту своју кућу...
Баш као чова старога кова
На премијеру остварених снова,
Као јунаци из драгих ти прича
Написаних давно близу Гринича.
Не може раскошније, не може веће —
— Показујеш ми врата моје нове среће.
Цениш да је она испод балдахина
Где спремна је постеља скупа и фина.
Само најбоља свила и кадифа
Јер теби не мањка ни стила ни шлифа,
И никад нећеш марити за цену
За дражесно размажену жену.
Да боца Шанела на моме врату
Замирише по целога спрату,
Да у тој палати смехом правим буку,

Да на раме ми ноћу у сну ставиш руку,
Отмене хаљине да мењам по сату,
Да ти поправљам и кварим кравату...
И кад ниси ту, у часовима сете
Опремам собу за недочекано дете.

6.

„Да, ето, желим ту кућу...
Славу, богатство и ужитке,
Сву ону пошаст за мозгове плитке!
Да по сваком кутку овога света
Моја ципела с камашном шета!
Зар због тог сам незасит?
Паре кваре – то је мит.
Разумећеш добро једнога дана
Уз кавијар и шкољке крај океана.
Мила, и твоји су снови у том пакету,
Раширићеш крила кô птица у лету
Слободна од свих приземних брига
О којима знаћеш само из књига.“
Говориш ми то с варницом у гласу
Кô да све је тако и у овом часу
Док у старом стану бордо солитера
Горче чај и кафа јер нема шећера.
Ми смо само ноге уплели у кики,
Стискамо у загрљај љубав свеколику –
– Једино што имамо и наше је збиља,
Тај пређени пут од хиљаду миља.

7.

„Ово је моја кућа...“
Шапућем ти у раме мазно,
Жудим да попуним то место празно,
Да некако избришем ту таштину,
Да обасјам твоју тмину.
Зато, понављам ти то изнова
„Скровиште си мојих снова.“
И док прсти ми у твоју косу беже,
Не налазим реч која душу ти веже
Да крај мене срећан станеш,
Да се лудих жеља манеш.
Узалуд усне по врату ти остављам,
Никад неће бити довољно, претпостављам;
Довољно добро, довољно снажно
Да ништа сем тога не буде важно.
Да свој свет у ту љубав сместиш,
Да престанеш да се жестиш
Због свих неостварених хтења
И живота што те мења,
У своје те замке баца
Као некаквог пајаци.

8.

Ти најзад имаш своју кућу...
Превелику, ал' ипак не довољно
Да се у њој не осећаш зловољно,
Да међ зидинама душом данеш,

Да се свратиш и останеш...
Кад у кревет се спустиш кô на престо
Болно зјапи оно празно место.
Једна ти се слика у лице цери:
Срећом звоне бордо солитери,
На јефтин шампон миришу косе,
Заврћу тепих ноге босе
Док журим да ти отворим врата
Ил' да ти махнем са другог спрата.
И град што горко си својим звао,
У ком силне си дане са мнош крао...
Поређала се сећања као на стражи,
Најскупља истина у велелепној лажи.
И онда, по брокату рука ти крене
Да с десне стране пронађе мене,
Собу ти испуни ужарен дах
И све оживи још једном на мах.

9.

„Ово је могла бити твоја кућа...“
Нешто у теби без гласа јечи.
Чиме ли се само ова бољка лечи?
У глуво доба плафон је нижи
И зидови, канда, постају ближи
Док очи ти склапа скупни просеко
Из прикрајка собе гледа те неко.
Бестелесна додирујем ти теме;
„Не, ниси могао купити време.
Сањај, љубави и не буди тужан,

Бар сад си заборавом наоружан.“
Ал' потом чим осване нови дан,
Брзо се облачиш и излазиш ван,
Јер сваке године кад напољу пупи
Твој је дом на једној клупи,
Окренутој тако да на исток гледа
И у спомен плочу покрај дрвореда.
Гледам те с ње смештена у злато,
На њој је презиме рођењем ми дато.
Мисао се сажела у тој једној бори
Док се пламен свеће с поветарцем бори.

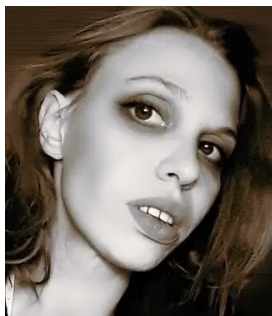
10.

Годинама касније кућа је празна...
Поносна, горда и даље стоји,
Иза грмља учмале часове броји.
Дуго нико да врата откључа
И размакне завесе у ведрa сванућа.
Али тајну скрива на капији реза
И једна давно засађена бреза.
Мада ту више нико не живи,
Нису сасвим пусти ти зидови сиви,
И кад који путник приђе мало ближе,
Привид живота слике му ниже:
Ходницима вијају се две силуете
Уз шапат речи неке љубавне вињете,
Затим дама шешир намешта на спрату
А њен је господин милује по врату.
Замиришу зидови на сладуњав грех

Гушећи сивилом тај врцави смех.
А у сутон игла на стару плочу легне
И господин даму у загрљај стегне,
Па плешу док звецкају кристалне чаше
Кроз снове, ове – управо наше.

*(Уводна поема рукописне збирке песама
„Снови, сновиђења и понеко до виђења“)*

О ПЕСНИКИЊИ

Јелена Трајановски Станковић рођена 17. децембра 1985. године у Београду, где је одрасла, школовала се и где и данас живи са својом породицом. Писањем поезије и прозе се бави дуг низ година и њени радови су углавном рефлексивни, љубавне и друге тематике. Своју поезију објављује у савременим књижевним часописима и зборницима.

Удата је и мајка четворо деце.

